

El mes de maig vinent els votants europeus decidiran per primera vegada qui es convertirà en el president de la Comissió Europea. Els candidats dels populars i els socialistes europeus, Jean-Claude Juncker (Redange, Luxemburg, 1954) i Martin Schulz (Hehlrath, Rin del Nord-Westfàlia, Alemanya, 1955) debaten sobre paradisos fiscals, eurobons i perdedors de la crisi del deute.

Senyor Juncker, a l'acte del vostre partit a Dublín en el qual va ser nomenat principal candidat dels conservadors per a les properes eleccions al Parlament Europeu, el cantant d'U2, Bono, va descriure Martin Schulz com un "gran europeu". Tenia raó?

—JUNCKER: En la mesura que és el candidat opositor, no és una resposta molt prudent, però sí.

—Per què?

—JUNCKER: Perquè Martin Schulz representa els valors europeus i sap com és d'important la integració europea.

—SCHULZ: Quan té raó, té raó.

—Senyor Schulz, Jean-Claude Juncker ha estat membre del Consell Europeu, la institució que aplega els líders i ministres dels 28 Estats membres durant gairebé dues

Dues Europes cara a cara: Martin Schulz contra Jean-Claude Juncker

dècades. Com a president de l'Eurogrup, també va assegurar que la moneda comuna no implosionaria. Seria realment tan dolent que es convertís en el pròxim president de la Comissió Europea, l'òrgan executiu de la UE?

—SCHULZ: No, en absolut. Però tinc un pla millor per a Europa. Jo crec que les persones han de gaudir de l'oportunitat de tenir una influència més gran en la política europea amb les seves idees. Necessitem un nou impuls per a la renovació.

—Ja hi ha hagut dos presidents luxemburguesos de la Comissió Europea. L'últim d'ells va servir fa 15 anys. Alemanya, per la seva banda, només ha aconseguit una vegada el lloc, i això va ser fa més de 50 anys. Podria jugar aquest fet a favor de Schulz?

—JUNCKER: No crec en les categories nacionals. Per a mi es tracta de conceptes i de substàncies. Però, tot i això, encara m'atreveria a dir que seria millor per a Europa que el pròxim president de la Comissió fos de Luxemburg. El meu país sempre ha fet el paper de mediador a la UE, sobretot entre els alemanys i els francesos. Jo crec en el poder del consens. Martin Schulz s'estima més la provocació.

—Senyor Schulz, a la llum de la ja forta posició dominant d'Alemanya a Europa, un candidat d'un petit país de la UE no seria més apropiat?

—SCHULZ: Europa està en una situació molt perillosa. No ens podem considerar adversaris entre nosaltres. Tinc

una vocació europea i la nacionalitat no juga cap paper per a mi. Crec que la gent ho sap.

—Què faria de vostè un millor president de la Comissió Europea que Jean-Claude Juncker?

—SCHULZ: No buscaria solucions polítiques únicament a través de les estructures institucionals de la UE. Obriria la Comissió el màxim possible. Brussel·les ha de deixar d'interferir en detalls sense importància. El que es pugui decidir a nivell local, regional o nacional ha de ser decidit allà. Sóc un home del parlament, un home del poble. Juncker és un representant del poder executiu.

—JUNCKER: Ximpleries. Jo no sóc una persona només versada en l'executiu. Sempre he participat àmpliament en el Parlament Europeu i he buscat solucions conjuntes sobre molts temes. Alhora, no crec que sigui un desavantatge comprendre les sensibilitats i els interessos dels Estats nacionals en el Consell Europeu. En això jo sóc millor que Martin Schulz.

—Senyor Schulz, com a president del Parlament Europeu, actualment esteu fent campanya en nom de vos mateix i els socialdemòcrates. La setmana passada, els membres de gairebé tots els partits alemanys representats al Parlament Europeu van escriure una carta en què van demanar-vos que renunciéssiu a la presidència. Teniu plans per fer-ho?

—SCHULZ: No, perquè és una part del sistema parlamentari postular-se per a la reelecció. Per això em sorprèn que aquesta demanda, que no s'ha fet mai a cap dels meus predecessors, se'm faci ara a mi.

—JUNCKER: La qüestió no és si Martin Schulz és candidat per a un nou mandat al Parlament Europeu. La pregunta és si, com a president en funcions del Parlament —que se suposa ha d'estar per sobre de la política partidista— ha de concórrer al càrrec de president de la Comissió Europea. Qualsevol president d'un parlament nacional hauria de dimetir si fos candidat al càrrec més alt del govern d'aquest país. No ho estic demanant. Però ha de quedar clar que a Martin Schulz se li està demanant.

—SCHULZ: Sé que alguns plantejaran la qüestió, i per això sóc molt estricte pel que fa a assegurar que exerceixo

els meus deures com a president d'una manera no partidista. Per cert, jo no conec un sol país a Europa on un candidat hagi hagut de renunciar durant una campanya electoral. En els seus 19 anys com a primer ministre, el senyor Juncker també va dur a terme un gran nombre de campanyes electorals com a cap de govern del seu país. En comptes d'això, ens hauríem de centrar durant la campanya a debatre el curs adequat per a Europa.

—Europa es troba en un estat de crisi. La participació en les últimes eleccions al Parlament Europeu va ser inferior al 50 per cent. Per què us hauria de donar els seus vots la gent?

—SCHULZ: La participació electoral s'incrementarà. La competència entre Juncker i jo mateix ajudarà que això passi. Amb el Parlament Europeu, abans els votants havien d'emetre el seu vot per una institució anònima. Ara, per primera vegada, es tracta de persones. La personalització és el rovell de l'ou de la democràcia.

—JUNCKER: És cert que Europa es troba actualment necessitada de clarificació i que els detractors de la UE, tant a l'esquerra com a la dreta, van agafant posicions. La gent ha de votar amb la finalitat d'impedir el seu avanç.

Està molt bé que Schulz i jo tinguem el suport dels partits més grans al Parlament, tant al nord com al sud del continent. És un símbol de la unitat europea.

—SCHULZ: Per primera vegada, les eleccions europees ja no seran una versió de les eleccions nacionals. No es tracta de triar la cancellera alemanya, Angela Merkel o Sigmar Gabriel. Els qui volen Martin Schulz (com a president de la Comissió Europea) hauran de votar pel centre-esquerra, i els qui volen Jean-Claude Juncker hauran de votar pels conservadors.

—L'únic problema és que és competència dels líders dels Estats membres de la UE designar el president de la Comissió Europea i no dels membres electes del Parlament Europeu.

—JUNCKER: Però en virtut del Tractat de Lisboa (ratificat el 2009), el Consell Europeu ha de cenyir-se als resultats de les eleccions europees. Els líders dels Estats membres de la UE no poden prendre una decisió que eludeixi aquesta realitat. Han d'entrar en consultes amb el Parlament Europeu, tal com també s'indica en el tractat. Els temps en què els líders nacionals podien posar-se d'acord a porta tancada sobre un president s'han acabat.

Jean-Claude Juncker

—**La cancellera Merkel ha dit que no és inevitable que un dels dos principals candidats es converteixi en president de la Comissió al final.**

—SCHULZ: També hi ha el poder dels fets. Tant els socialdemòcrates com els conservadors han declarat això en les seves conferències de partit. Si dius per endavant això i no ho compleixes més tard, seria una eventualitat molt problemàtica en una democràcia.

—JUNCKER: Si es pren una decisió que va en contra de la dels votants europeus, la bretxa entre la política i la gent creixerà... I ningú no pot permetre's el luxe de córrer aquest risc. Angela Merkel ho sap, també.

—**Estaríeu d'acord que el pròxim president de la Comissió serà el del partit que lluiti més fort durant les eleccions europees?**

—JUNCKER: La persona que vagi per endavant al final tindrà l'avantatge. Si hi ha una majoria al Parlament per a mi, em convertiré jo en president de la Comissió. Si és Schulz el que té la majoria, ell ocuparà el lloc. Però diguem les coses clares: serà un de nosaltres qui obtingui el lloc.

—SCHULZ: Així serà. Aquest és un procés normal. Així és com funcionen les coses en les eleccions parlamentàries alemanyes també.

—**I què fareu si sou capaços d'assegurar una majoria al Parlament, però el Consell Europeu us rebutja?**

—JUNCKER: M'enfadaré.

—SCHULZ: El tractat estableix que el Consell Europeu fa la nominació sobre la base d'una majoria qualificada. Actualment, hi ha més primers ministres al Consell amb socialdemòcrates en els seus governs que líders amb democratacristians en els seus. Veig les meves possibilitats amb més optimisme que *Der Spiegel*.

—**Senyor Juncker, el 2004, vau tenir l'oportunitat d'esdevenir president de la Comissió Europea, però ho vau rebutjar. Ara, després de perdre la vostra posició com a primer ministre de Luxemburg, de sobte sembla que esteu interessat en el càrrec. Per què hauria de semblar això creïble als votants?**

—JUNCKER: El 2004, les eleccions europees i les de Luxemburg van tenir lloc el mateix dia. En aquest moment, vaig dir que només agafaria una posi-

ció a Europa si no fos reelegit primer ministre. Em van reelegir, i per això no vaig anar a Brussel·les.

—**El 2009, vau preferir ser president del Consell en lloc de la Comissió Europea.**

—JUNCKER: Sé que la premsa alemanya especula que suposadament no vull ser president de la Comissió. Això és el que he de dir als votants: sóc seriós a propòsit de la meva candidatura.

—**En la vostra opinió, s'ha de permetre a cada Estat membre de la UE que tingui un comissari?**

—SCHULZ: Aquesta discussió és una cosa del passat, perquè els líders de la UE, incloent-hi el senyor Juncker, van decidir-ho el 2013, malgrat que les coses s'havien imaginat d'una altra manera. Hi ha 28 comissaris i hem de viure amb això ara. Hi ha algunes capitals europees que tenen fins i tot més ministres en els seus governs.

—JUNCKER: Jo crec que una comissió més petita seria més eficient, però també entenc les sensibilitats dels Estats membres. Si, per exemple, se li diu a Irlanda que ja no tindrà comissari, el suport a Europa cauria dramàticament allà.

—**Llavors, s'està sacrificant l'eficiència pel bé de les sensibilitats nacionals?**

—JUNCKER: No és una qüestió de sacrifici. Respectem els interessos dels diferents Estats membres, encara que hi ha menys persones que viuen a Irlanda que a Alemanya. No obstant això, treballaré per impulsar una comissió més eficient. Necessitem reformes.

—**Si us convertiu en president de la Comissió, nomenareu supercomissaris als quals estaran subordinats d'altres comissaris?**

—SCHULZ: Necessitem una millor interrelació entre els membres de la Comissió perquè massa sovint s'hi prenen decisions contradictòries. Potser necessitem un comissionat de coordinació en projectes centrals.

—**La crisi de l'euro va mostrar que la coordinació de les polítiques pressupostàries i econòmiques ha de convertir-se en prioritat màxima. Seria el tipus de ministre de Finances europeu proposat per l'alemany Wolfgang Schäuble la resposta?**

—JUNCKER: En un moment donat vam intentar crear el càrrec de ministre

Schulz i Juncker debaten sobre la fiscalitat a

d'Afers Estrangers europeu. Tothom va donar suport a la idea, però quan es va tractar d'aplicar, alguns governs van creure de sobte que ja hi havia prou ministres de Relacions Exteriors. De la mateixa manera que el ministre d'Afers Estrangers europeu es va convertir en l'alt representant per a la política exterior, després de les eleccions també m'agradaria veure la idea de Schäuble d'un president de l'Eurogrup estable a llarg termini.

—SCHULZ: Crec que la idea de Schäuble és bona, però fins ara, un ministre de finances europeu és poc més que un títol. No necessitem un Ministeri d'Hisenda europeu per fer valer una fiscalitat justa. Hi ha grans empreses que obtenen beneficis, però no paguen impostos. I quan els especuladors tenen pèrdues, els contribuents estan obligats a cobrir-los. La conseqüència d'això ha estat una dramàtica pèrdua de confiança per part dels ciutadans. Com a president de la Comissió, m'agradaria presentar un principi simple: que el país on es realitza el guany sigui el país on es pagui l'impost.

—**Senyor Schulz, els vostres companys de partit a França van emetre**

Luxemburg, país que havia presidit el segon. A dalt, la seu del Parlament Europeu a Estrasburg.

un comunicat de premsa que indicava que una persona com Juncker, d'un país que és un paradís fiscal, no hauria d'arribar a president de la Comissió.

—SCHULZ: Crec fermament que la desigualtat és enorme. La gent té la sensació que se't permet fer qualsevol cosa si ets ric. Però si ets pobre, has de pagar. Hem de lluitar contra això. Utilitzarem les iniciatives europees per lluitar contra l'evasió fiscal i la competència fiscal ruïnosa.

—Considerem Luxemburg com un paradís fiscal?

—SCHULZ: Necessitem més transparència, també a Luxemburg. Això s'aplica tant als governs actuals com als passats.

—JUNCKER: Espereu un segon. Ens vam posar d'acord a la UE sota la meva presidència el 1997 per harmonitzar la fiscalitat d'interessos a Europa. Vam establir un codi contra la competència fiscal deslleial. És un conte de fades dir que Luxemburg té regles especials en matèria de fiscalitat de les empreses. L'al·legació feta pels socialistes francesos dient que vaig promoure activa-

ment l'evasió fiscal és un escàndolós atac al meu país i a la meva persona. No ho acceptaré.

—SCHULZ: No espero que l'ex-primer ministre i ministre de Finances de Luxemburg estigui d'acord amb les meves creences en política fiscal. Luxemburg és un important centre financer, però això no pot significar que haguem de continuar fent concessions.

—JUNCKER: Mai no he donat més suport a Luxemburg com a centre financer que els cancellers alemanys a la seva indústria automobilística. No obstant això, estic d'acord que necessitem regles contra el dúmping fiscal tal com ho fem contra el dúmping social. Europa necessita tenir una base mínima de drets dels treballadors.

—SCHULZ: Però el pla de rescat grec no era gaire social. Com a president de l'Eurogrup, el senyor Juncker hi va tenir una influència significativa. Si viatges al sud d'Europa, t'adonaràs que les persones consideren que la UE ha estat molt injusta en aquest tema. Per iniciativa dels socialdemòcrates, el Parlament Europeu va votar per àmplia majoria la setmana passada criticar

el treball de la troica en els països en crisi.

—JUNCKER: Vaig advertir des del principi de la crisi grega sobre el tipus de conseqüències socials dramàtiques que tindrien les polítiques d'austeritat excessives. No eren només els governs conservadors els que no hi estaven d'acord. Quan vaig lluitar contra un descens del salari mínim a Grècia a l'Eurogrup, va ser irònicament un dels ministres de Finances socialdemòcrates qui s'hi va oposar. Considerant això estic molt content amb el fet que el meu nomenament com a candidat per al Partit Popular Europeu hagi rebut el suport no sols d'un partit del nord d'Europa com la CDU d'Alemanya, sinó també d'un partit de l'Europa del sud, com la Nova Democràcia de Grècia.

—Senyor Juncker, sou el candidat conservador, però esteu tractant de dirigir-vos a l'esquerra dels socialdemòcrates?

—JUNCKER: Sóc un socialcristià. Com a tal, no cedeixo el monopoli de la política social al senyor Schulz. Puc fer-ho millor.

—Senyor Schulz, per què us vau distanciar de la demanda de l'esquerra per una posada en comú dels deutes nacionals a Europa?

—SCHULZ: Encara crec en els eurobons, però també reconec que no hi haurà majoria a l'hora de donar-los suport en un futur pròxim. Ja seria un progrés si poguéssim estar d'acord a proporcionar finançament per a grans projectes de conjunt.

—JUNCKER: Al desembre de 2010, vaig demanar juntament amb el ministre de Finances italià, Giulio Tremonti, els eurobons. Encara no hem arribat a un punt on podríem simplement introduir-los demà. Certes condicions s'han de complir abans de prendre aquest pas, incloent-hi una coordinació organitzada de manera més eficient de les polítiques econòmiques i financeres. Però continuo considerant que aquest és l'instrument adequat per al llarg termini. És erroni afirmar que anàvem a col·locar una càrrega més gran sobre uns Estats membres que en altres. Això pot ser cert a curt termini, però no ho seria a la llarga.

—El conflicte amb Rússia a Crimea s'està intensificant. Calen sancions més dures contra Moscou?

—JUNCKER: Calen pressió i diàleg. Qui pensi que es pot crear una Agència Europea de Seguretat sense la participació de la Federació Russa comet un error cabdal. No entrarem en guerra per culpa de Crimea o per Ucraïna. Insto tothom a ser pacient i raonable i adverteixo de l'errada de disparar sense apuntar, també en el sentit més literal de l'expressió.

—**Va ser un error oferir a Ucraïna la perspectiva d'adhesió a la UE?**

—SCHULZ: Aquest no és el tema del debat. Estàvem preparats per signar un acord d'associació. Va ser Víktor Ianukóvitx el qui no va signar. Primer de res, Ucraïna s'ha d'estabilitzar i fer el possible per evitar una guerra.

del passat. Fa uns 25 anys que vam assistir a la violació i la tortura als Balcans occidentals. Ben mirat, no fa tant de temps. Ras i curt, es nota que el capítol no s'ha tancat quan es tracta de la qüestió de la guerra. Però si la UE no existís com una zona de pau i solidaritat, els ucraïnesos no tindrien ningú a qui poder recórrer. I si no existís l'euro, les circumstàncies a Europa serien dramàticament més inestables. Només que haguéssim tingut el sistema de moneda europea anterior a l'euro, s'hauria ensorrat aquest mes com a molt tard. L'euro aporta estabilitat al continent.

—SCHULZ: Si arribo a ser president de la Comissió, pressionaré per això:

—**Tots dos voleu arribar a president de la Comissió. Esteu interessats a transformar l'òrgan en una mena de govern europeu?**

—SCHULZ: No, però vull veure que la UE torna al seu paper de solucionador de problemes. Necessitem un canvi de mentalitat a la Comissió de tal manera que se centri en el que és essencial. Vull reparar les desigualtats ocasionades per l'evasió fiscal i els paradisos fiscals. I finalment, hem de fer alguna cosa sobre la desocupació juvenil, ja que fins ara hem gastat molt diner en els bancs, però molt poc en els joves. En conseqüència, la bretxa a la UE s'ha eixamplat i jo vull restablir la fe, perquè només en una coalició europea serem capaços de defensar els nostres valors i la nostra prosperitat en contra d'altres al segle XXI.

—JUNCKER: La Comissió presenta propostes, el Parlament i el Consell prenen les decisions. La UE té un sistema de govern que no s'assembla exactament al dels seus Estats membres. El senyor Schulz parla dels paradisos fiscals, sense prendre's la molèstia d'anomenar-los. (Per descomptat, no pot estar referint-se a Luxemburg.) Els bancs van ser salvats per evitar el col·lapse econòmic; en un esforç conjunt, per cert, dels democristians i els socialistes. La Comissió és tan o més forta quan se centra en reptes importants i evita perdre's en trivialitats europees.

—**Senyor Juncker, senyor Schulz, us donem les gràcies per aquesta entrevista.**

Gordon Repinski /Christoph Schult

© *Der Spiegel*

Traducció: R. V.

Juncker: “Qualsevol candidat a l'adhesió ha de complir amb el 100% dels criteris”

Potser podrem parlar d'adhesió d'aquí a 20 anys.

—**Al vostre parer, on hi ha les fronteres de la UE?**

—JUNCKER: No hauríeu preguntat això si ho sabéssim. No ho sé. El que necessitem és assegurar-nos que qualsevol candidat a l'adhesió abans de convertir-se en membre de la UE hagi complert amb el 100 per cent dels criteris.

—SCHULZ: No crec que puguem continuar ampliant la Unió Europea de manera permanent. Primer necessitem reformar-la.

—JUNCKER: La pregunta sobre Ucraïna mostra que l'etern dilema entre la guerra i la pau no és encara una cosa

abans de parlar de noves adhesions, hem de consolidar la UE internament. La gent està perdent com més va més la fe en l'eficàcia de la UE.

—**Com preteneu mantenir la Gran Bretanya en la Unió Europea?**

—JUNCKER: En els pròxims 10 anys, hem de tenir una nova discussió sobre l'arquitectura que sustenta la UE. Això inclou qüestionar si cada país europeu democràtic i orientat al mercat ha de ser membre de la Unió Europea tal com està definida actualment. O si cal que hi hagi una òrbita al voltant de la UE, on els països poden trobar un lloc que no vol donar suport a totes les polítiques de la UE o per als quals ja fa massa escalfor a la cuina.

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. · València

Le Passé

d'Asghar Farhadi

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS : 4,40 € De dilluns a dijous i 6€ cap de setmana. (Cal acompanyar el justificant de pagament)	Si ets lector d'EL TEMPS: 5,60€ de dilluns a dijous excepte vespra de festiu i festius.
--	---